

İNSAN, KENDİNE YOLCU...

Yaşam, bir yol serüveni baksan,
Yürürken kendini arar insan!
Kendini, kimsenin gitmediği...
Gittikçe çoğalan noksan!

Biriken ne, parça parça dağılmalar...
Dağlı yalnızlık rüzgârı zaman!
Yanmalar, yanılmalar, sanmalar...
İçeri çekilip susman!

Bir düş döngüsü, çevril dur!
Başka dillere, gönüllere...
Anlarsın uzayda boşluk budur,
Sözcüklere sığmayan anlam!

Yol biter, sen bitersin, biter
Kendinden dışarı çıkman!

Abdurrahman Günay